

L. Kecskés András

A MAGYAR ZENE ÉVEZREDEI I. rész

HANG és TEREMTÉS

A világ teremtését egy isteni gondolat, egy belső SZÓ, azaz HANG előzte meg: „és monda Isten...” (Móz. I. 1,3-28) A mindent megelőző isteni szándék, az IGE volt a teremtő cselekvés elindítója, ezért figyelmünket a belső és a külső hanggal összefüggő jelenségek felé kell fordítanunk! A hang sajátosságaival először a nyíregyházi Balla Antal (1739-1815) foglalkozott hazánkban „A hangról és természetéről” című, 1774-ben megjelent munkájában.

Noha egyes elméletek szerint több ősrobbanás létezett, az általánosan elfogadott, az egyetlen NAGY BUMM hangja ma is hallatszik, rezeg, reszket, „hullámoz”, s tágul tőle az egész világ. De mi előzte meg a hosszú, de termékeny CSENDET, az Ős némaságot? A muzsikások számára az egyik legfontosabb munkafázisról beszélünk, a szünetről, mely nélkül nincs zene. A világ születésének egyik lehetséges magasztos és a végtelenbe ékelődött pillanata az emberi számítások szerint kb. 13,75 milliárd évvel ezelőtt történt. A csupán pár évtizedre visszatekintő elmélet gondolkodásra készítet: miként lehetett, keletkezhetett-e ekkor egy őshangok özöne, hiszen csak valamely anyagi közegben terjedhettek a hullámok? Vagy nem is volt Nagy Bumm, csupán hangtalan megadás: az anyag néma, állóhullámos kitarulkozása az „Isteni akarat” előtt? Ne felejtjük: a szilárd anyag is átveszi a rezgést! A térrel együtt a sok milliárd évvel ezelőtt megszületett galaxisok atomszerkezetben összeállt anyaga lehetett az első HANG-hordozó. Meg kell jegyeznünk, hogy az állandó fény létrejöttét mintegy 100 millió évvel megelőzte a REZGÉS, a HULLÁM, amely földi viszonylatban a HANG léfeltetele is eGy/ben. Pl.: az ún. „gravitációs hullámokat” csupán manapság kezdik megfelelő technikák birtokában észlelni, mérni, vizsgálni. A gondolat, az iGe háromdimenziós megvalósulása a HANG, s ez nem véletlen. Az ÉGI IGE pároson keresztül istenadta nyelvünk igazolja, hogy az

iGe, az éG, az eG/ész, az eGy, az aGY s így az aTYa szóalaki és fogalmi / szemantikai összefüggése létezik. Még a H/eGY szavunk is az Isten közelségét jelzi, ha a csúcs irányába igyekszünk. Érzelmi állapotunk sokban függ a rá/HaNG/olódástól, az azonos lelki HuLLÁM/ hosszától, a ReZoN/áló képességünktől, mások ReZG/éseinek felfogásától. Itt hívjuk fel a figyelmet a HuLL/ám, a HúR és a HúRoK közeli rokonságára, mely utóbbi HuLL/ámokban rezegve hangot ad, s amelyről később bővebben szólunk. Túl a divatos, holografikus világműködés elméletén: bebizonyosodott, hogy az Univerzumban emberi létezés nem lehetséges „asztrális rezgés” nélkül, amely hullám gerjesztést feltételez. De milyen?

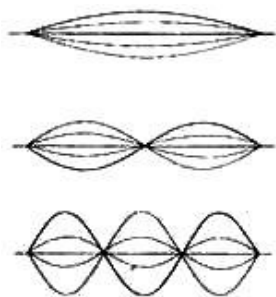
Az élet mozgás, hullám, vibrálás

Az élet maga a mozgás. Mozgás az egymásnak ütköztetett légnemű- folyékony- és a szilárd test-részecskék keltette hullámok hozadéka. Mindez a háromdimenziós hangkeltéshez elengedhetetlenül szükséges, maga az élet. Ugyanez a mikrovilágra is érvényes. A tudomány mai /változó!/ eredményei alapján elmondható: rezgés nélkül nincs anyag, nincs hang, nincs fény, mindennek azonban a fordítottja is igaz.

Az ősrobbanásunk keltette (hang és fény) hullámokat az anyagban magában, és rajta kívül kell keresni; a gigantikus hullámok utórezgéseit még ma is lehet fogni ismeretlen űrbéli rádióhullámok lüktetésén/pulzálásán keresztül, de újabb meg újabb hang- ill. rezgésforrások is születnek. Talán a világűrből érkező, fel-felvillanó rádiójeleinknek is ez a születési helye és energiája. Minden anyag a világ, a tér keletkezésétől fogva mozgásban van; mindezeket tudományos tények bizonyítják. De ez az ismerethalmaz napról napra változik; ma már a fény terjedési sebességének a 4,7-szeresét ismerjük; mikor e sorokat írjuk, a tudomány már ezt az adatot is túlszárnyalta; nem beszélve arról, hogy az ún. Ős-bumm-ot, mint a világ keletkezésének egyik lehetőségét, sokan

már megkérdőjelezték. Mi a tér? Mottól meddig terjedhet az Univerzum? Hol az eleje és hol a vége? Sokan tündöttek már ezen a talányon az ún. civilizáció évezredek alatt. Számunkra, a „háromdimenziósok” számára felfoghatatlan; hiszen a végtelenben semminek nem lehet kezdete, eleje, de vége sem: semerre nem lehet határ, tehát minden végtelen, s ezáltal örök. Tudósaink (BME-csoport a Wiegner Intézetrel együttműködve) 1dm^3 nagyságú, 54 órát napelemmel működő mérőegységet küldtek föl a darmstadti űrközpontból a Földünkötől 500 millió kilométerre a ROSETTA nevű üstökösre, amely 2016. nov. 12-én a -85°C fokos, légüres térben kissé ugrálva, de leszállt. A magyar szonda méréseinek egyik eredménye: az égitest lassú, kattogó hangokat adott ki magából, mely fölgyorsítva, az emberi fülnek is jobban hallhatóvá vált: dalolt.

Vannak gondolkodók, akik más utakra terelik figyelmünket: a hullámmozgáson alapuló hét alaphang és a szivárványskála hét színének rokon voltára, és hogy „az anyagi világ megértésének kulcsa a zenében van elrejtve”, melyből az állóhullámok alkotta anyag, és egy energiaadó léte egyenesen kikövetkeztethető.

Zenei húrok álló-rezgése

A legfontosabb kérdés sok mindenre választ adhat: Mi vagy Ki tartja fenn, s működteti e végtelen hullámmozgás-rezgés csodáját? 1963-ban **Balogh Béla**, a Svédországba menekült/emigrált, erdélyi mérnök gyűjtötte össze ez irányú külső és belső megfigyeléseit — megkérdőjelezve magát a NAGY BUMMOT — és összegezte az eddig tudottakat, mely szerint az anyag léte, az egész anyagi világ örök/permanens hullámok összessége. A mag körül keringő, örökmozgó elektronról tudható, hogy állandóan energiára van szüksége, hogy rezgésszámát és szimmetriáját megtartsa. Részekre oszlik: *protonokra* – *neutronokra*. Ezek még parányibb részecskékre szakíthatók: *mezonokra* és

bárionokra, azok meg a még kisebb, létükben csak föltételezhető *kvarkokból* állnak. De mi rezgetti őket? — Honnan az energia? Már a XX. században kimutattak egy még kisebb parányt, melyet „neutrino”-nak neveztek el. A tudósok úgy szereztek róla tudomást, hogy látni nem látták, de azok életjelt: *HaNG*/ot adtak, ezért a kutatók „szuper *húroknak*” keresztelték el, hiszen a hangadás hanghullámot föltételez. Nem véletlen, hogy azóta már a szuper-HÚR is három, tömeggel rendelkező részre /exagon/ bontható, melyből kettő ismert, a harmadik pedig szintén egy rejtekező, bújó, ismerős-ismeretlen; a szóban forgó harmadik egy, még nem bizonyított: sem megfogható, sem meglátható, de... egy föltételezett hangadó. Az emberiség eddigi nagy szerencséjére az ember gondolatainak hullámai ma még nem mérhetők, csupán a gondolkodás megtörténtét jelzik az e célra tervezett műszerek. Visszatérve a „szuperhúrokra”, elgondolkodtató: még e parányi és láthatatlan létező még pirinyóbb harmadrésze is *HaNG*/ban jelentette magát: **vagyok!** Vajon kijelenthetjük-e: *HaNG nélkül nincs lét?* Vagy kimondható-e: *A teremtés ősz-káoszában már benne volt nem csupán a HaNG, hanem a muzsika is, az arányok és a matematikai rend tudásával, a Ő-val, a ZÉRÓ-val, a ZÁRÓ-val, a dolgokat elválasztó semmivel, a szünettel, — mely, mint korábban említettük — a zenének egyik fontos „alkotó-eleme”.* Mindebből egyenesen következik:

A káoszban hallatszóló zeneműben rend uralkodik.

Kijelenthető-e? — ***A káoszban rend van.***

Mindez a valóság szintjén füllel hallható s föl/fogható lesz, ha Bartók, Kodály, Lajtha, Farkas, Durkó, Kocsár, Ligeti, Dubrovai, Rostetter stb. hazai szerzők modern műveit értőn hallgatjuk. Számptalan teremtett állat létezik öntudatlanul a biológiai vagy az ösztönélet szintjén, mely hangokat ad ki. Viszont az ember az a kiváltságos lény, aki a teremtésben gondolkodással megáldott, s mindezt fölfoghatja; sőt, még az állítás ellentettjét/antitézisét is felvetheti kérdés formájában:

Rendben is lehet káosz?

A megállapítás még egy állítással is megerősíthető:

KÁOSZ NÉLKÜL NEM LÉTEZHET REND.

Mi több: **SZÜKSÉG VAN RÁ.**

Az ember alkotta muzsikában ezt a jelenséget: a „sehová nem tartozást”, a **Káosz/t**, a **KoSZ/t**, a **rendetlenséget**, a **késleltető-átmenő szűkített akkordok** testesítik meg. Ők az összekötők: a feszülő szilárdságú híd a dúrok-mollok **TiSZTa** **rendje** fölött és között. Mindazonáltal a **rend** halálából, megbontásából származik a **KÁOSZ**, de belőle kell a **rendnek** ismét megszületnie s összeállnia: halálból élet, bomlásból egység, sötétből világosság. E gondolat sor már az ókorban megvolt, jele megtalálható számos pogány szertartás zenei mozzanatában. A modern zenei gondolkodásban ugyanezek a jelenségek uralkodnak, csupán nem a klasszikus összhangzattan, hanem egy egyéni/individuális alap, egy mesterséges rend keretein belül zajlanak a hangi események. Figyelmünket ne kerülje el, hogy a **KaoSZ**, a **KoSZ** és a **SzűK** szavak mássalhangzós keretei egymás tükörképei: **KSZ – SZK!** Ami számunkra rossz, az már kissé **SoK**, mert **SZoK/atlan**.

Ami a magyar néptánc zenéjét illeti, az szervesen kapcsolódik az előbbi gondolatokhoz. A barokk, a klasszikus és a romantikus zenei hatásokból alakult ki a mai népi táncok zenekíséretének zöme. Cigány és paraszti muzsikusok hagyományozták reánk a **TiSZTa**, a csak dúr-akkordokkal kísért, ún. „vad barokk zenét”, de ugyanúgy gyakorolták később a klasszikusból és a „vad romantikából” származó, a szűkített, az átmenő akkord használatát a Kárpát-medence egész területén:

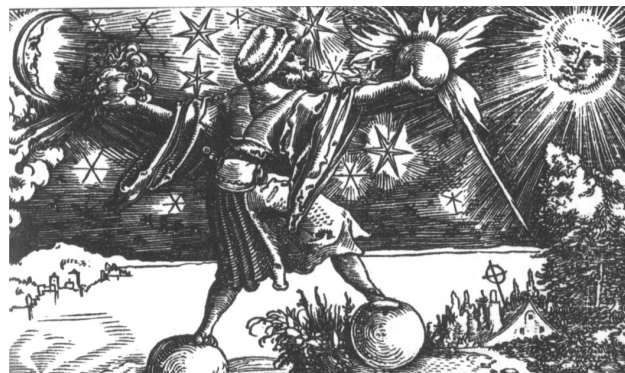
KOSZBÓL A TISZTÁBA.

Mindazonáltal gyorsan változó világunkban mindezen ismérveinket megváltoztathatja a kvantum vagy atomfizika várható csodája: a kvantum számítógép, melynek gyakorlati haszna pár tucatnyi évtized múlva várható. Létrejött a „jövő zenéjére” minden bizonnyal nagy hatással lesz. „Az **embernél** nincs semmi csodálatosabb”: ugyanis az **embrióból** kifejlődött, párhetes kismember szíve ütéséből tudjuk, hogy él. Hangot ad, és ritmusra **DoBog** a szív, tehát él és zenél; **DoBog**, üt életünk végéig. A kismama szívével a kismemberé sebesebben ver. A **DoBogások** — modern zenei módon — néha együtt tartanak, néha ütköznek/interferálnak. Mi ez, ha nem a muzsika; a hang és ritmus, a tiszta és a fejlődésben lévő **KÁOSZ** váltakozó ütemű dobogása, kamarazenéje, minden ember első zeneélménye: önfelelt várako-

zás, egy húron pendülés, együttringás; a lét mennyi sajátja.

A kórógyi teremtmésmonda

Az ős óceán, az őstudás birtokosa volt ez a nép — jegyezte meg a Miskolci Bölcsész Egyesület Nagy Lajos Király Magánegyetemének egyik közös kutatói megbeszélésén Hervay Tamás költő. Mindezekről a mesében nyíltan vall, s idéz egy kórógyi /ma Horvátország/ regöséneket: „egyik lába a tengerbe, másik lába az erdőbe”, mely arra utal, hogy az őstudás és a tengerből való származás őseredete ismert volt a turáni nép tagjai, s így a magyarok között. Véleményünk szerint az alkotás, a négy őselem összefogóját, a Szent Lelket, a szeretetet hordozó embert, mint az ismert világ összekötőjét láttatja.

H. Weiditz fametszete Plinius Naturalis Historia c. művének 1582-es frankfurti kiadásához

Kórógyi regösének

Édös uram, én jó uram,	sej, regélők, regélők
Napot láttam én felkelni,	„
Hódat láttam én lemenni,	„
A kettő közt vadat láttam,	„
Egyik szarva a napba vót,	„
A másik meg a hódba vót,	„
Egyik lába az erdőbe	„
A másik mög a tengörbe,	„
Jobb oldalán nagy szem/tűz/ égött,	„
Bal ódalán köd sötétlött,	„
Szöme előtt hajnal verradt,	„
Utánna meg éjjel szakadt,	„
Hannál engöm, édös uram,	„
Mennél inkább a vad után,	„

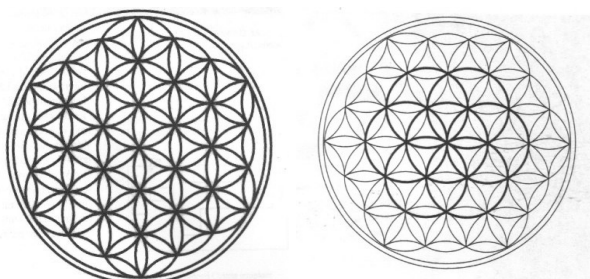
Lába nyomán fakad a víz, „
 Az erdőbe, ha vettőnél, „
 A víz mellett meglönnél, „
 Napfelkőtig ébrön lennél, „
 A vadat is elejtenéd, sej, regélők, regélők.

A természet örök változása, az élő-élettelen örök körforgása már a sumér utazás-toposzokban mutatják magukat. Az Enmerkar-eposzban erről így regélnék:

„Egyik lábával a csónakban áll, a másikkal a meredek partra lép.”

MINDENSÉG, KOZMOSZ, HANGOK, ZENE

E ponton kell hírt adnunk arról az őstudásról, amely már a Kr. születését megelőző évezredekben az emberiség birtokában volt. Egy *tetraéder*-ből kiindulva — minden szerkesztéshez való segédeszközt nélkülözve — eleink ismerhették az összes fő és mellékhangok beosztását, azok egymáshoz viszonyított arányszámait. Az ógörög monochord/egyhúros hangszer, mely a magyar *citeránkhoz* hasonlóképpen működött. Annak elmélete, a világon az első hanglétra beosztás, megdöntödni látszik csupán mértani módszerrel; szorosan kötődik az „élet virágának ősi titká”-hoz, mely az emberi test arányait csillagközi/kozmosz eredetűnek tudja és bizonyítani igyekszik.

A véletlent beleszámítva, mégis megdöbbenő, hogy a lantok és a kobzok formái, a kozmoszban a Tejút alakját utánozzák, amely a végtelen űr egyik alakzata. Ugyanis a NaPrendszerünk, mint egy óriás LaNT dallamhúrja /fr. chantarelle/ han-

golókulcsának található. A legújabb elméletek szerint a KáoSZban, melyből a KoZMoSZ is vétetett: ott is rendnek kell uralkodnia, hiszen teremtetett. Mindenképpen megemlítendő, hogy az ógörög KoZM/oSZ az Ázsiából származó KOB/oZ hangszerünkkel, mely a török nyelvben KoMüZ, a KáoSZ-szal és a KoZMoSZ-szal mutat hangzó és kevert mássalhangzójú, alaki, de távoli szomszéd-ságot. Ide tartozik még a sumér KiBiZ szó, mely valamely szerszámot jelent, s így hangadó esz-közre, egy zeneszerszámra is gondolhatunk.

Egy hangszer építésére az utasítást az aTY/a, az aGy adja, a GoND/olat, az iGe — v.ö. még: KoND/íció (az erőnlét bármi működtetésére) — KóD annak megszólaltatására aD parancsot, az azon előadás mikéntjének parányi/mikro elemeire. Különbö a GoNDolatot a belső HaNG/gal szokták azonosítani: lelkiismeret HaNG/ja, belső HaLL/ás. Ezek működése a levegő/HuLL/ám/ot nem érzékeli ugyan, de a régen KóD/olt hang/HuLLá/mokra emlékezve aGy/unK GoND/ozza a bejövő információkat, mint pl. Beethoven tette ezt süketen, akinek számos jelentős alkotását a világ Magyarországnak köszönheti. Minthogy a belső hallás „nem e világból való”, ezért minket elsősorban a földön terjedő hullámok érdekelnek, különösképpen a levegőben, a vizekben lebegők s a szárazföldön dobogók, morajlók; leginkább e közegekben jön létre a fülünknek érzékelhető hanghullámok zöme. A földfelszíni, állati és emberi hang adásához-vevéséhez leginkább LEVEGŐ kell. Ez normális körülmények között földünkön a hangkeltés és hallás alapvető feltétele, a terjedő HaNG sebessége kis túréssal/toleranciával kb. 330 m/sec.

Az élet nehezen felfogható titkát/misztériumát egy csodamalmot emlegető népdalunk szövege őrizte meg, melynek, noha „nincsen köve”, mégis (búza)„lisztet”, azaz „életet” jár, tehát az ún. anyagi semmiből, a gondolatból, igéből valami csakúgy „terem”; persze, a szegénynek csak búbánatos lélek. Erre egy másik népdalunk úgy rímel, hogy az ember /lelki/ fájdalmát őRLi, illetve, /tájnyelvi/ öLi meg, összezúzza. Egy középkori virágének Moldvából és Bukovinából, hajdan a Kárpát-medence egész területén ismert lehetett.

A malomnak nincsen köve, mégis lisztet jár, mégis lisztet jár,
tiltják tőlem a rózsámat, mégis hozzám jár, mégis hozzám jár.

A vers magyarázata:

A mal/omnak nincsen köve,
 //: Mégis lisztet jár. ://
 //: Tiltják tőlem a rózsámat,
 Mégis hozzám jár://
 //: Forduljunk egyet. ://
 //: Aztán menjünk ki a kertbe,
 Ott szedjük meggyet: //

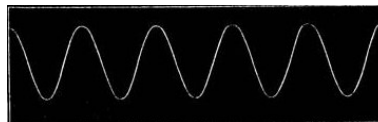
Lelki máll/asztó
 Bűn nélküli lélek fehér színe, tisztasága
 Természet ellenzői
 A szerelemnek nem vethető gát
 Szerelmi gúzsbakötés - Tánc - Udvarlás
 A szerelem kiskertjébe
 Magot adni és kapni = Beteljesülés.

HANG- és FÉNYHULLÁM

A perzsa nyelvből eredő HANG szavunk tartogtja számunkra a legnagyobb meglepetést, ugyanis náluk a szó a zenei hangadást, az éneklést jelöli, dallamként. Nálunk a nép így gondolkodik: „A szavát már elfelejtettem, de a hangját még tudom.” — mondták sűrűn a több száz dalt tudó, de a szöveget néha felejtő, idős „nótafáink”, akik a HaNG szavunkat: Szó, Dallam és Beszéd értelemben is használják. Nem lebecsülendő az a tény, hogy az ír-kelta nyelvben a *Szó* - HaNG - *SCiuCH* alakban van jelen, amely Japánban is „hangzást” jelent Só küllemben. Ez utóbbi őshangjel eredetét csak sejtjük. Pl. a Kaukázusból vándorolt ajnó nép, lehetett talán a közvetítő? A végeredményen viszont csodálkozhatunk; vajon mi módon juthatott a szó tucatnyi ezer kilométeren és ugyanannyi évezreden át a Konfucius Sárga-tengerétől Szent Patrik szigetéig?

Visszatérve HaNG szavunkra — mely kétség kívül földi jelenség, és az énekes muzsika alapanyaga — megállapítható: a gondolat hanggá válása csupán eszköz arra, hogy az imént felsoroltak az anyagi világban is valami módon kézzel / „füllel” foghatók legyenek. Nem csupán a „szuper HúRok” azaz a szuper /ReZ/gők ténye és annak nemzetközi hír elnevezése — mint a rezgésre leginkább alkalmas földi szemléltető eszköz rokonsága —, hanem maga a rezgés- illetve a hul-

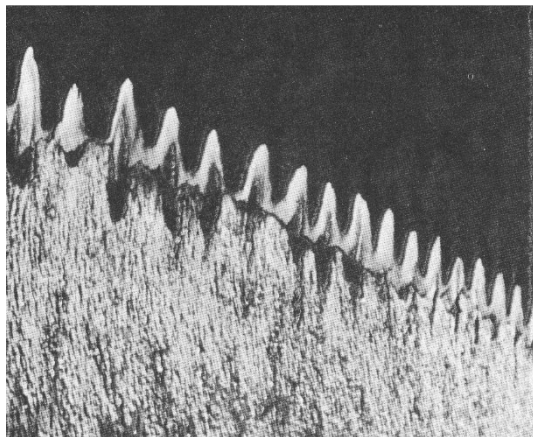
lámvilág szóbokori adottsága hívja fel magára a figyelmet, s érvel évezredek őstudása mellett. Ezzel kapcsolatban figyelemre méltó, hogy az ősaNYa/got, — azt, amiből még ma is minden kézzelfogható valami lesz, születik — a sumerkáldeai emberek teremtéstörténetükben/mítoszokban egy hullámozó testű, női minőséget jelző kígyóval /Tiamat/ ábrázolták, a kígyózó mozgást érzékeltetve, mely egyben a tenger, a víz hullámozása, a föld ősi közegének sajátossága. Ezt a jelenséget tökéletesen szemlélteti a megütött hangvilla mozgása, mely egy odatartott, bekormozott üveglapon látható. A Biblia Teremtés könyvének kezdő mondatai közt ez olvasható: „...Isten lelke lebegett a vizek felett”; e lebegésből áll az anyaggá vált iGe, a SZÓ és az ÉNEK.

A rezgő villa nyoma. A hullámokat a villa rezgései idézik fel: minden teljes rezgés egy teljes hullámot.

Mindennemű lüktetés, változás — a zenei kettőséget / a dualitást is beleértve — *magas-alacsony, rövid-hosszú, csendes-hangos, halk-erős, lassú-gyors, lassul-gyorsul, méltósággal-élénken* stb. az ember alkotta *muzsika* meghatározó építőelemei; miként az ókori filozófusok fogalmi és gondolati párjaiban / a dialektikában föllelhető. A tenger-

parti hullámok kígyózó mozgásáról szól egy ősi kiszámolósunk: Egyedem-begyedem TeNGeR tánc.../ DiNGiR az égbolt sumér általános isteneve, mely mássalhangzói hasonlóságot mutat a török népek TeNGRi /isten szavával.

*Hullámvonal*al jelezhető a hullám, amely nem más, mint a fenn-lenn, föl-le vonalas ábrázolása. Szinte magától érthető az, hogy az egyiptomi

hieroglifák közül a víz jele: , egy sor belőle pedig a létezésé, vagy valamely más folyamaté. Nem véletlen, hogy a magyar „folyam” szó is a nagy vízáramot jelenti.

A *hullám* állandó ismétlést, állandóságot és örök megújódást is példáz, amely — mint már említettük — egyben a sumér-akkád teremtéstörténetben szereplő, a bolygókat létrehozó őserő, a kígyótesttel ábrázolt, bújtatott, állandóan rezgő anyag — isten, Tiamat. A vizes tulajdonságú és női minőségű kígyó számos teremtéshagyományban/mítoszban maga a TeRMő és a TeReM/tő erő is. Az oda- és visszaadás, mint isteni tulajdonság, az isteni kétneműség, végtelenszámú képesség, a „színeváltozások két- és sokszínűség” szintúgy megmutatkozik a T – R – M mássalhangzós keretben.

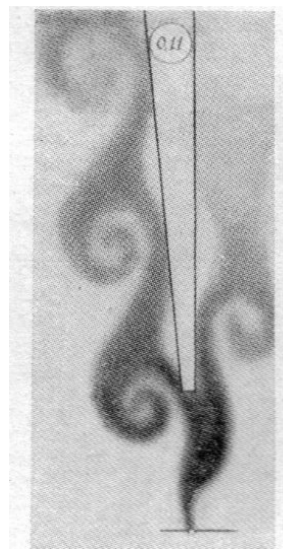
A mássalhangzósármas tükre az M-R-T, mely a MoLeTT = gömbölyded, kikerekedett, az „édes terhet” hordozó /a MeLL/es és MiL vagy a MoL/tej alaptulajdonságú nőiség eleve elrendeltetése. A szüléssel a visszaadás valósul meg, s ősi gondolkodás szerint a halálra születéssel, ui. „az élet magában hordozza a halált”; MáLL/aszt.

Ugyancsak összefügg a zenével az Úr és a HúR. Mindkét jelenség a rezgésben teljesedik ki, hiszen az Úr a világrezgés működtetője, s a HÚR

az Úr akaratából hang HuL/LÁM. Az energia fennmaradásnak titka itt rejtekezhet.

Fény-hullám, mellyel a ViL/áGt szavunk áll rokonságban, számos gondolatot indít el; nem oly régen gyertyagyújtásnál mondták — Gyújts ViL/ágot! A szófejtések fonala magáért beszél: ViL/áG – WeL/T /ném./ – WoRD/WoRLD(!). Világlátott embernek mondják, aki sok országot bejárta. A ViL/ágnak hívjuk Föld/ünket is; ViL/ághíres a ViL/ágszerte kedvelt, az egész Földön ismert művész. A szanszkrit és a magyar nyelv közös szava a VaiL, VaiLL – villan. Közeleli rokonságban van vele a mozgást festőin kifejező BiLL/eg – BaLL/ag = a ritmikusan ide-oda düllöngélve járás. Az utóbbiak betű és hangalaki egyezéséből következik a ViL/ágosság, a FéNY és H/uLL/ám ezredéves magyar nyelvi rokonsága. A német-angol/indogermán szóhasonlások terén a kelta nyelv lehetett a közvetítő.

Tovább szöve a fonalat: ViL/áG/os ott van, ahol a FéNY/ rég= FíN, ViLLÁM, melyből a ViLL/an, nemkülönben a ViLLoG és az újkeletű ViLLaNY szavunk származik, mivel a BMPVF hangzók rokonok. A KöRKöR/ös szavunkban az örök egymásba fonódást, a képi lüktetést érzük tetten csakúgy, mint a lefényképezett zenei hang-HuLLÁMban. Nem véletlen, hogy a régi magyar népek nagy tudású ősvalláspapjai mind énekeltek, ritmust, lüktetést gerjesztettek hangszereikkel; máguspálcáikkal köröket róttak: földre, égre és az emberekre. A hanghullám fényes igazolása egy orgonásíp hangjának füstben formálódott „futókutya” alakja:

A FÉNY az Alfa = α kezdet, és a FiN/e/olaszul, franciául, ViN/VéN = öreg, a vége felé járó jelent. Benne értendő a meg/ViLÁG/osult, bölcs öregség. Görög betűje az oMeGa = Ω = magyarul az „ó”, régít jelent. Érdekes, hogy az öReG/ből az öRök is kiolvasható, mint a magyarok őSZ, öReG ill. öRök iSTeNe. Ezzel a Magyar ősvallás öReG ISteNét / őS/TeNN/i tudóját lehet még párhuzamba állítanunk. Az alfa= α egy zárt kör, de oldalt a füleknél egy kis erőfeszítéssel szétnyithatóságot jelez, mint egy MaG/ot rejtő csonthéj, az élet reménységét. Mindebből következik, hogy az alfa és az omega Isten jele lett. Jézus szavainak: „Én vagyok a kezdet és a vég”

újszövetségi kinyilatkoztatását az iménti „emberi okoskodás” igazolni képes.

Az alfa = α 90° szögben jobbra fordított nagybetűs formája az omega = ω , ahol már a fülek szétnyíltak, s ami benne volt az kiesett, ki/HuLL/t belőle. A termés ki/HuLL a Hal/ál és a HuLLa szavunk közös eredőjeként. Nem meglepő, hogy az európai kultúra alapjait lerakónak mondott görögség első és utolsó betűje egy idegen nyelven, pl. a MaGYaR/ral MaGYaR/ázható. Értelme van. Az újabb kutatások eredményei az irányba terelik figyelmünket, hogy a magyarok számos hagyománya régebbi a görögnél.

Ének az életfáról Nyitra vármegyei Pogrányból

Gyűjtő: Vikár Béla

Ma-gos a ru-ta-fa, á-ga el-á-ga-zik,
Se-lyem sár ha-ja, Ma-gyar I-lo-na,
Ha-ján fő-lü gyöngy, ko-szo-rú-ja gyöngy.

Noha a kutatások minden képzeletet felülmúló eredményt hoznak nap mint nap, a milliommillió fehér folt feltárása ellenére a kutatandó ismeretlen nem fogy, szaporodik. Lehet, hogy igazuk volt a görög szkeptikus filozófusoknak: „az emberi elme kétségtelen bizonyosságra soha nem juthat”. Így a szellemi és az örökké mozgó, rezgő anyagi világ nem ismerhető meg, csupán az örökkévalóságnak parányi, múlt pillanat-töredékei ragadhatók meg, midőn valamely szép muzsikával élünk.

Sűrített értelemben:

„A zene az élet az élettelen fennsíkon, ez az az életerő, ami megragadja és élettel tölti meg a sziklát, növényeket sarjast a kövekből. A zene a tárgyak szellemi húsa, érzéki aurája, az élet bűvös titka, az ősi szél maga. Mindannyian a zenéből — jöttünk.” — írja közismert csillagászkunk Grandpierre Attila, ki nem melleleg író és énekes.

Mindebből következik, hogy honi szellemi táplálékaink egyike — mely lelkünket élteti — csak az ősi zenében, pl. az ázsiai zenében, keresendő.

Erre rezdül, gyógyul és töltekezik bensőnk egészséggel, hiszen ősidóktól kezdve erre vagyunk HaNG/olva.

„Állítják, hogy a csillagbirodalom Nagy Könyvében már mindent megírtak. Mondják, hogy csupán a kiválasztottak, a beavatottak hívhatják le földi létre a Világlélek szent tüzei közül a muzsikát, kellő lelki és anyagi előkészület után. Ez az ihletettség: a sugallatra, a hallásra kész állapot.”

Bartók Béla szerint „Az igazi népzene a természet tüneménye, minden külső befolyástól mentes”, tehát /Isten teremtette/ természeti erőt lát az igazi zenében, mely ezért varázslatos/mágikus. Befolyásolhatatlan. Szinte hihetetlen titok/misztérium, de a zene tiszta időbeliség, mely az időtlenség érzetét erősíti. Az egymást kizáró fogalmak közössége: paradoxon. A zenehallgatás közben az idő megállítható vagy múlása felfüggeszthető, tehát csillagbirodalmi ugyanúgy, mint a föld vonzerejét megszüntetni képes, úri körülményeket létrehozó, magasröptű repülő teszik ezt. A zene a

Földön teszi mindezt hangszerek megszólaltatásával. Ugyanígy a tánc, a hozzátartozó zenével, a mozgás is megszentelődik, s varázslatossá válik.

Sokak által ismert történet a következő: Kodály Zoltántól, a nagy, magyar zeneszerző pedagógustól egy ízben megkérdezték: Kedves mester, hány éves korától lehet a kisgyermeket a zenére tanítani? Kodály pontos felelete így hangzott: „Arra a kérdésre, hogy mikor kezdődjék a gyermek zenei nevelése, azt találtam felelni: kilenc hónappal születése előtt.”

Tudomásunk szerint erre azért van szükség, mivel a lelki szerveződésnek már a méhen belül megvan a gyökere. Pedagógus had foglalkozik a zenei orvoslással / zeneterápiával, melyre — az emberiség jövőjét tekintve — nagy szükség lesz. Reméljük, hogy egy fél évszázad múltával már zenetudományunk szerves részének tudhatjuk.

FELHASZNÁLT IRODALOM ÉS JEGYZETEK

National Geographic: Galaxisvadászok.

In: Az első fények. Budapest, 2003. 1. évf. 2. sz.

Kiss Dénes: Az ős-egy titka és hatalma, avagy a magyar nyelv tana. Bp., 1955.

Jan van Rijckenborgh: Az egyiptomi ős-gnózis. 1. Haarlem, 1996. 37, 136-137. Internet: Kutatási anyag – 2005.

Dr. Vass József: Szent Ágoston vallomásai. Bp., 1924. 227-230.

Tud. hírek a MR l. Kossuth Rádió, Tér és Idő c. 2016. 10. 27. 3.30^h

Balogh Béla: A végső valóság. Kalocsa, 2001-2003. VI. kiadás 24-42. Első kiadás: Balogh, Béla: Den yttersta verklinghete. Stockholm, 1999.

Tarnóczy Tamás: Zenei akusztika. Bp., 1982. 17-25.

Fehérvári Krisztina – Szentéi Anna: A káoszban rend uralkodik. In: Magyar Demokrata. Bp., 2012. XVI. évf. 14. sz. 28-30.

(A svéd Ábel-díjas prof. dr. Szemerédi Endre /2012 év/ alaptézise)

Lexikon der Magischen Künste. Wiesbaden, 2001. 145.

Döme Izrael - Penavin Olga kórógyi népdalgyűjtése. (1935-1972) In.: Bori Imre: Idő, idő, tavaszidő. Újvidék. 1975. 147.

Komoróczy Géza: A sumer irodalmi hagyomány. Bp., 1979. 667.

Ősi Gyökér: Tibold Makk Szabina: Sámán dobok. A táltosok szívdobbanása. Miskolc, 2008. jan.-márc. 58-60.

Drunvalo Melchizedek: The ancient secret of the flower of life. Sedona, 1998. 241-243.

Drunvalo Melchizedek: Az élet virágának ősi titka: Bp., 2013. 57-60.

Klengel-Brant: Utazás az ókori Babilonban. Leip-zig. 1970.

René Labat: /Sumer/ - Akkád - francia szótár. Paris, 1946.

Tarnóczy Tamás: Zenei Akusztika: Bp., 1982. 73., 107-115.

Tibold Makk Szabina. In.: ÓGY, Miskolc. 2008. 1-3, 56-58.

Dobszay László: A magyar dal könyve. Bp., 1984. 272.

Szomjas Schiffert György: A finnugor zene vitája. 1. Bp. 1976.

Kárpáti János: Kelet zenéje. Bp., 1981. 78.

Timaru - Kast Sándor: Kelta Magyarok - Magyar kelták. Bp. 1999. 149.

Sir James Jeans: Zene és természettudomány. Dorking, 1937. 22.

M. Boda Edit - Kecskés András: Tengertánc. Bp., 1984. 8.

Götz László: Keleten kél a nap. Altötting, 1981. I. 85.

ÚSZ, Jel. 1,8; 26,6 Istenre az 1,17-18; 2,13 Jézusra utal.

Aczél József: Ósgörög eredetünk és a kun-szkíta nyelv. Veszprém, 1924.

Szepes Mária: A smaragdtáblák. Bp., 1994.

Grandpierre Attila: A lélek halhatatlansága. Bp., 2005. 145.

J. van Rijckenborgh: Az egyiptomi ős-gnózis. 1. Haarlem, 1996. 136.

Kodály Zoltán: Zene és társadalom. Bp., 1939.

Hang és lélek - Zenei nevelési konferencia. Bp., 2002.

Bagdy Emőke: Úton a zene és az emberek lelke felé. Bp., 2003. 62-68.

Fekete Anna: „Mindenik embernek a lelkében dal van...” In.: Óvodai nevelés, 56. évf. 6. sz. 115-129.

Juhász Zoltán: A népzene-tanulás hagyományos módja. 130-134.

A listát nem ábécé sorrendben állítottuk össze, hanem a tanulmány témáit követi!